

Cảm ơn Sài Gòn

Trương Duy Nhất

Cảm ơn Sài Gòn đã cho tôi làm một ngọn sóng nhỏ, hoà cùng biển sóng cuộn cuộn sục sôi ấy. Đến giờ, vẫn nguyên cảm xúc ấy. Vẫn như đang bơi giữa biển người Sài Gòn mênh mông ào ạt ấy.

Chưa bao giờ xuống đường biểu tình. Là một nhà báo, trước nay, tôi luôn chọn cho riêng mình một phương cách khác. Nhưng lần này thì không thể không.. Máu như sôi chảy hừng hực trong người.

Nhập đoàn biểu tình trước Tổng lãnh sự Mỹ. Kéo qua phía nhà thờ Đức Bà. Đạp bung dây rào thép gai trước trụ sở Ủy ban nhân dân thành phố. Trần sang phố đi bộ Nguyễn Huệ. Nhiều người đẩy tôi lên phía trước. Người dúi vào tay tôi chai nước, chiếc khăn. Có mẹ già nào đó đưa tay lau mặt giúp tôi.

Trời nắng quá. Nhưng cái nóng như lửa cháy trong lòng lại là điều đẩy thúc bước chân chúng tôi đi.

“Vi độc lập, phản đối đặc khu”!

“Vi tự do, phản đối luật an ninh mạng”!

Tôi hô đến khản giọng. Hàng trăm, nghìn tiếng hô đáp lại.

Sài Gòn ơi. Cảm ơn người đã cho tôi được cháy, được thét gào đến khản giọng giữa biển trời này. Cảm ơn hàng trăm, hàng vạn đồng bào đã cho tôi thấy thế nào là sức mạnh và sự thôi thúc, sục sôi của lòng yêu nước. Hoà trong biển người ấy, tôi không thấy “bọn phản động, phe nhóm xúi giục, kích động” nào. Tôi không tin bất kỳ ai, hay một tổ chức phe nhóm nào có thể kích động nên những cuộc biểu tình hùng dũng, hiên ngang ngợp trời Sài Gòn thế. Tôi chỉ thấy quanh mình, giữa biển người mênh mông ấy, trong những tiếng thét gào ấy là lửa lòng yêu nước đến sục sôi, bỏng cháy...

Chính những người dân, hàng trăm hàng vạn đồng bào quanh tôi đã tạo nên một Sài Gòn cháy bỏng thế, hôm nay.

“Vi độc lập, phản đối đặc khu”!

“Vi tự do, phản đối luật an ninh mạng”!

”Phản đối! Phản đối! Phản đối!”...

Không chỉ là tiếng tôi nữa. Không còn nhận ra tiếng một ai nữa. Cả biển người. Dội vang như sóng. Cuồn cuộn mọi ngã đường.

Rồi tiến về Dinh Độc Lập. Vâng, đoàn người sùng sục như sóng biển khơi tiến thẳng hướng Dinh. Nó khiến tôi liên tưởng đến cảnh đoàn xe tăng húc đổ cánh cổng Dinh, trong sự kiện Sài Gòn 30/4/1975.

“Những làn sóng khủng khiếp”.

Đó là câu ông Phúc Thủ tướng thốt lên sau cơn phản ứng tức tối từ dự luận về hai dự luật “đặc khu” và “an ninh mạng”. Không biết, khi thốt câu đó, Thủ tướng Phúc đã nhìn đoán trước cảnh này? Không biết, nhìn cảnh Sài Gòn hôm nay, thấy trông những biển sóng người như thác thế, có ai liên tưởng đến một ngày nào, rất có thể cánh cổng Dinh Độc Lập kia lại một lần sụp đổ? Không bởi một chiến xa nào, mà bởi chính những ngọn

sóng biển người kia, bởi chính bàn tay không tấc sắt của hàng vạn, hàng triệu đồng bào - những biển người đang đứng bên tôi, quanh tôi hôm nay.

Chưa bao giờ, cho tôi cảm xúc diệu kỳ thế.

Tôi yêu họ, yêu những người quanh tôi. Những người dân bình thường đã làm nên một Sài Gòn dậy sóng, hôm nay.

- *truongduynhat's blog*